

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Irena Piotrowska

Sędzia SA – Ewa Klimowicz – Przygóźdzka(spr.)

Sędzia SA – Marzena Miąskiewicz

Protokolant: – sekr. sądowy Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko B. M., S. D., S. M. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 marca 2012 r.

sygn. akt III C 1055/11

I. prostuje nazwisko pozwanej w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w miejsce (...) wpisuje (...);

II. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu następującą treść:

1. zasądza od pozwanych B. M., S. D. i S. M. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) w W. kwotę 614.485, 74 zł ( sześćset czternaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt cztery grosze), z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do egzekwowania tej należności z ich nieruchomości opisanej w księdze wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie i do kwoty 240.000 EUR;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanych B. M., S. D. i S. M. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) w W. kwotę 28.760,84 zł (dwadzieścia osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od powoda (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 53.781 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem uzupełnienia opłaty sądowej od pozwu;

III. oddala apelację w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od powoda (...) w W. solidarnie na rzecz pozwanych B. M., S. D. i S. M. (1) kwotę 2.109, 52 zł ( dwa tysiące sto dziewięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

V. nakazuje pobrać od powoda (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 52.781 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem częściowego uzupełnienia opłaty sądowej od apelacji.

Sygn. akt VI ACa 1227/12

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził solidarnie od pozwanych B. M., S. M. (2) i S. M. (1) na rzecz powoda (...) w W. kwotę 614 486 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości 1.075.626,43 zł. naliczonymi do dnia 2 września 2009 r. oraz dalszymi odsetkami umownymi od należności głównej w wysokości 200% odsetek ustawowych od dnia 3 września 2009 r. do dnia zapłaty, z prawem powoływania się przez pozwanych na etapie postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do nieruchomości opisanej w księdze wieczystej (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa do wysokości wpisanej tam hipoteki o wartości 240 000 Euro. Obciążył ponadto pozwanych solidarnie obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu w kwocie 37 925 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 29 czerwca 2000 r. pomiędzy pozwanymi prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), a Bankiem (...) S.A. zawarta została umowa kredytowa o długoterminowy dewizowy kredyt inwestycyjny. Na podstawie aneksu do tej umowy z dnia 7 grudnia 2001 r., w prawa i obowiązki kredytobiorcy wstąpiła (...) sp.j. B. M., S. M. (2), S. M. (1).

Wykonanie powyższej umowy zostało zabezpieczone hipoteką na nieruchomości stanowiącej własność pozwanych (opisanej w wyroku), ustanowioną w dniu 14 stycznia 2002 r. do wysokości 240.000 Euro.

Wobec niespłacenia kredytu bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i wszczął egzekucję przeciwko (...) sp.j. B. M., S. M. (2), S. M. (1), która jako bezskuteczna została umorzona z dniem 28 września 2004 r.

W dniu 26 listopada 2008 r. (...) spółka jawna B. M., S. M. (2), S. M. (1) została wykreślona z Krajowego Rejestru Przedsiębiorców.

W dniu 2 września 2009 r. Bank (...) dokonał cesji swojej wierzytelności na rzecz powoda. Wierzytelność została zapisana w księgach rachunkowych Funduszu.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd I instancji uwzględnił powództwo w stosunku do pozwanych jako dłużników hipotecznych, albowiem roszczenie wobec nich jako dłużników osobistych w jego ocenie, zgodnie z zarzutem pozwanych uległo przedawnieniu.

Podstawę osobistej odpowiedzialności pozwanych stanowił art. 22 k.s.h., zgodnie z którym wspólnicy spółki jawnej ponoszą wraz ze spółką solidarną odpowiedzialność wobec osób trzecich i odpowiedzialność ta dotyczy w szczególności zobowiązań spółki powstałych przed jej wpisaniem do Rejestru Przedsiębiorców, tak jak to miało miejsce z kredytem zaciągniętym w Banku (...). Na podstawie aneksu nr (...) do umowy kredytowej z dnia 7 grudnia 2001 r. (...) s.j. zobowiązana była zwrócić bankowi kwotę kredytu do dnia 8 stycznia 2002 r., od tej zatem daty rozpoczął bieg okres przedawnienia roszczenia w stosunku do współników spółki jawnej i zgodnie z art. 118 k.c. upłynął po 3 latach tj. w dniu 8 stycznia 2005 r. Prowadzone w tym czasie przez Bank (...) S.A. postępowanie egzekucyjne, w oparciu o bankowy tytuł wykonawczy wystawiony tylko wobec spółki, w myśl art. 372 k.c. nie przerwało biegu przedawnienia w stosunku do pozwanych, będących ze spółką dłużnikami solidarnymi.

Przedawnieniu nie uległa natomiast wierzytelność banku zabezpieczona hipoteką. Zgodnie bowiem z art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej u.o.k.w. i h.) przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Powód mógł zatem

domagać się zaspokojenia swojej wierzytelności z nieruchomości stanowiącej współwłasność pozwanych do kwoty 240 000 Euro tj. do wysokości obciążającej nieruchomość hipoteki.

Sąd Okręgowy wbrew zarzutom pozwanych uznał, że odpowiedzialność pozwanych jako dłużników hipotecznych ma charakter odpowiedzialności solidarnej. W jego ocenie nie było przeszkód, aby za zgodą pozwanych (wynikającą z aneksu nr (...) do umowy kredytowej) jako współwłaścicieli nieruchomości w częściach ułamkowych, obciążyć hipoteką całą nieruchomość. Nie było konieczne łączne obciążenie przez wszystkich współwłaścicieli ich udziałów we współwłasności, co wynika z art. 65 ust. 1 u. o. k.w. i h. W tym zakresie sąd I instancji powołał się na stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie I ACa 769/2007.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli pozwani domagając się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa wobec nich jako dłużników solidarnych, a w przypadku nie podzielenia zarzutu braku podstaw do solidarnej ich odpowiedzialności wobec powoda, wnosili o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w części dotyczącej żądania zasądzenia odsetek.

Apelujący podnieśli następujące zarzuty:

- obraży art. 65 u.o.k.w. i h. poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie na skutek zasądzenia od nich jako dłużników solidarnych na rzecz powoda dochodzonej kwoty wraz z odsetkami, podczas gdy z racji posiadania przez nich wyłącznie statusu dłużników hipotecznych, wynikającego z obciążenia ich udziałów w prawie własności nieruchomości hipoteką kaucyjną, nie istnieją przesłanki do ich solidarnej odpowiedzialności z tego tytułu, a nadto odpowiedzialność każdego z nich ograniczona jest tylko do wartości przysługującego każdemu z nich udziału w prawie współwłasności nieruchomości,
- naruszenia art. 77 u.o.k.w. i h. poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie na skutek zasądzenia od pozwanych jako dłużników hipotecznych odsetek od dochodzonej kwoty głównej, mimo, że wynikająca z umowy kredytowej wierzytelność względem pozwanych jako dłużników osobistych, zabezpieczona hipoteką kaucyjną do kwoty 240 000 Euro na przysługujących im udziałach w prawie własności nieruchomości uległa przedawnieniu, a tym samym zasądzenia odsetek, mimo ograniczenia prawa powoda do zaspokojenia się wyłącznie z tych udziałów do wysokości tej hipoteki.

### **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Przed rozpoznaniem zarzutów apelacyjnych zweryfikowania wymaga stanowisko sądu I instancji dotyczące kwestii przedawnienia dochodzonych roszczeń przeciwko pozwanym jako dłużnikom osobistym. Otóż wbrew dokonany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleniom, tego rodzaju roszczenie uległo przedawnieniu nie z dniem 8 stycznia 2005 r. tylko z dniem 29 września 2007 r. . Na potrzeby niniejszego procesu wystarczy stwierdzić, że na skutek wszczęcia przeciwko spółce jawnej postępowania egzekucyjnego przerwaniu uległ bieg terminu przedawnienia roszczenia wobec spółki, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i termin ten rozpoczął bieg na nowo po umorzeniu postępowania komorniczego z powodu bezskuteczności egzekucji tj. z dniem 29 września 2004 r. . Przedawnienie roszczeń przysługujących powodowi wobec spółki nastąpiło zgodnie z art. 118 k.c. po upływie dalszego trzyletniego okresu tj. w dniu 29 września 2007 r. . Przerwanie biegu przedawnienia roszczenia wobec spółki jawnej wywarło także skutek wobec odpowiadających solidarnie ze spółką za jej zobowiązania pozwanych. W stosunku bowiem do współników spółki jawnej nie miał zastosowania art. 372 k.c., który został wyłączony przez przepis szczególny tj. art. 35 § 1 k.s.h. (patrz wyrok SN z 16 VI 2010 r. I CSK 453/09). Dodać jeszcze należy, iż w sprawie niniejszej nie miał zastosowania 10 letni termin przedawnienia z art. 125 k.c., gdyż przepis powyższy nie dotyczy roszczeń stwierdzonych bankowym tytułem egzekucyjnym (patrz uchwała SN z 16 I 2004 r. III CZP 101/03).

Pomimo powyższego błędnego ustalenia, sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż w momencie wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie tj. w dniu 7 września 2011 r. roszczenie banku, wynikające z umowy o kredyt dewizowy w rachunku bieżącym z dnia 29 czerwca 2000 r. (ze zm.) było przedawnione i pozwani mogą odpowiadać wobec powoda, który nabył wierzytelność wynikającą z powyższej umowy, tylko jako dłużnicy hipoteczni. Odmienne stanowisko

strony pozwanej zaprezentowane w piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2013 r. ( data prezentaty) opierało się na okolicznościach faktycznych nie znajdujących potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, które zostały podniesione po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym, a zatem były objęte prekluzją z mocy art. 381 k.p.c.. Potrzeba bowiem powołania tego rodzaju faktów , które zresztą w żaden sposób nie zostały udowodnione istniała już w momencie podniesienia przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, co nastąpiło w odpowiedzi na pozew.

Przechodząc tym samym do zarzutów apelacyjnych kwestionujących sposób oraz zakres odpowiedzialności pozwanych jako dłużników rzeczowych podnieść należy, że w dniu 14 stycznia 2002 r. pozwani złożyli w formie aktu notarialnego oświadczenie o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej na nieruchomości gruntowej, będącej przedmiotem ich współwłasności w częściach ułamkowych , hipoteki do kwoty 240 000 Euro, w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z umowy kredytowej z dnia 29 czerwca 2000 r. wraz z aneksem nr (...) ( k 73,74). Z oświadczenia powyższego , jak i z aneksu nr (...) do umowy kredytowej , a także z wpisu do księgi wieczystej w sposób jednoznaczny wynika, że hipoteką kaucyjną obciążona została nieruchomość, a nie udziały przysługujące poszczególnym pozwany w teje nieruchomości. Stwierdzić także należy, że rozporządzenie w powyższy sposób nieruchomością przez współwłaścicieli nie było tożsame z rozporządzeniem wszystkimi udziałami współwłaścicieli. Gdyby było inaczej, wówczas ustanowienie przez wszystkich współwłaścicieli hipoteki na nieruchomości oznaczałoby ustanowienie hipoteki łącznej na wszystkich udziałach współwłaścicieli, do przyjęcia czego brak jest jednak dostatecznych podstaw prawnych ( patrz szerzej J. Pisuliński w Hipoteka na udziale we współwłasności nieruchomości KPP 2002/1/141 .) jak i podstaw faktycznych, gdyż oświadczenia pozwanych i ustalenia stron umowy o kredyt są jednoznaczne.

Stwierdzić ponadto należy, iż nie ma zakazu ustanawiania hipoteki na nieruchomości przez współwłaścicieli . Taki zakaz stanowiłby bowiem ograniczenie prawa do rozporządzania rzeczą przez współwłaścicieli (art. 140 k.c.) i musiałby wynikać z wyraźnego uregulowania prawnego, którego w obowiązujących przepisach jak i przepisach aktualnych na dzień ustanowienia hipoteki brakuje. Przykłady ustanowienia hipoteki na nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności ułamkowej można znaleźć także w orzeczeniach sądowych ( patrz uzasadnienie postanowienia SN z 20 IV 2011 r. I CSK 661/10). Zgodzić się także należy ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie I ACa 769/2007 z dnia 6 września 2007 r., iż pomiędzy dłużnikami odpowiadającymi rzeczowo z nieruchomości stanowiącej przedmiot ich współwłasności w częściach ułamkowych, istnieje węzeł solidarnej odpowiedzialności za dług rzeczowy. Jak słusznie podnosił ten Sąd w uzasadnieniu swojego orzeczenia, współwłaściciele nieruchomości udzielając zabezpieczenia za cudzy dług ( spółki jawnej) w postaci hipoteki na własnej nieruchomości zaciągnęli w ten sposób zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, co uzasadnia stosowanie art. 370 k.c. mówiącego o odpowiedzialności solidarnej w razie zaciągnięcia przez kilka osób zobowiązania dotyczącego ich wspólnego mienia. „...nie budzi już współcześnie wątpliwości powstanie "obligacji realnej" dłużników rzeczowych co uzasadnia dochodzenie w procesie od dłużników rzeczowych (pozywanie) roszczenia o zasądzenie świadczenia. Właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką jest zatem dłużnikiem rzeczowym i ponosi odpowiedzialność rzeczową (egzekwowaną z nieruchomości). Jeżeli obciążona nieruchomość stanowi przedmiot współwłasności, zachodzi wielość współdłużników rzeczowych, a ich odpowiedzialność jest solidarna. Z tej przyczyny, że mamy tu do czynienia z nieruchomością wspólną, do której będzie skierowana egzekucja, nie można zastosować wariantu podziału długu na tyle części ilu jest dłużników (współdłużników) rzeczowych.”

Dodać należy, że w tym też kierunku idą także przyjmowane przez inne sądy rozwiązania – patrz uzasadnienie wyroku SN z 16 lipca 2003 r. V CK 19/02.

Za zasadne natomiast należało uznać zarzuty apelacji dotyczące zasądzenia przez sąd I instancji od pozwanych jako dłużników rzeczowych odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia głównego z umowy kredytowej , ustalonych w sposób umowny według stałej stopy procentowej wielokrotnie przewyższającej stopę odsetek ustawowych , w tym ponad kwotę do jakiej została ustanowiona hipoteka kaucyjna.

Wierzytelność hipoteczna , zgodnie z treścią księgi wieczystej i oświadczenia notarialnego pozwanych z dnia 14 stycznia 2002 r. obejmowała kwotę udzielonego kredytu oraz liczone według zmiennej stopy procentowej odsetki od kwoty wykorzystanego kredytu , czyli tzw. odsetki kapitałowe i prowizję ( § 3 umowy o kredyt). Jak stwierdził to

bowiem Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 24 XI 1998 r. I CKN 864/98 i z 12 III 2003 r. III CKN 1026/00 odsetki kapitałowe są w istocie wierzytelnością (dochodem wierzyciela) i muszą być wyraźnie wymienione we wpisie, gdyż zwiększają sumę wyznaczającą granice odpowiedzialności dłużnika hipotecznego.

W dacie orzekania w niniejszej sprawie przez sąd I instancji obowiązywały już przepisy ustawy z 26 VI 2009 r. o zmianie ustawy o k.w. i h. oraz niektórych innych ustaw ( Dz.U. 2009.131.1075), która w swoim art. 10 ust 1 stanowi, że :

**10.** 1. Do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyjątkiem przepisów o rozporządzaniu opróżnionym miejscem hipotecznym.

2. Do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. To samo dotyczy hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Z mocy ustawy o k.w. i h. , zgodnie z jej art. 69 w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 II 2011 r. w granicach przewidzianych w odrębnych przepisach ( art. 1025 § 3 k.p.c.) hipoteka zwykła zabezpieczała z mocy prawa roszczenia o odsetki ustawowe nieprzedawnione oraz o przyznane koszty postępowania, bez potrzeby dokonywania ich wpisu w księdze wieczystej.

Hipoteka kaucyjna ustanowiona przez pozwanych przed wejściem w życie znowelizowanych przepisów nie zabezpieczała żadnych dodatkowych roszczeń związanych z wierzytelnością hipoteczną , na którą to wierzytelność składał się zarówno kapitał jak i wynagrodzenie banku za korzystanie z tego kapitału. W szczególności hipoteką tą nie były objęte odsetki umowne z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia , ustalone według stałej stopy procentowej w wysokości 200% odsetek ustawowych , gdyż nie zostały one określone ani w akcie notarialnym o ustanowieniu hipoteki ani w księdze wieczystej nieruchomości, będącej przedmiotem zabezpieczenia. Nie zostały one także tym samym objęte działaniem art. 104 u.o k.w. i h. ( patrz uzasadnienie wyroku SN z 2 III 2012 r. II CSK 282/11). Ujmując rzecz w innych sposób można powiedzieć, że nie było hipoteki zwykłej obejmującej wierzytelność banku wynikającą z umowy kredytowej oraz hipoteki kaucyjnej zabezpieczającej jedynie roszczenia związane z tą wierzytelnością, nieobjęte z mocy ustawy wierzytelnością zwykłą, co wypełniałoby dyspozycję zd. drugiego w/w art.10 ust. 2.

W konsekwencji należało przyjąć, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdowały nowe przepisy u.o.k.w. i h. tj. w brzmieniu obowiązującym od 20 II 2011 r., z których także wynika, że zabezpieczeniem hipotecznym nie są objęte odsetki umowne z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia o wysokości stałej, ale przewyższającej odsetki ustawowe, jeżeli nie zostały wpisane do księgi wieczystej ani nie zostały ujawnione w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki ( art. 69), co miało miejsce w niniejszym przypadku.

Tym samym powód nie miał podstaw aby domagać się od pozwanych jako dłużników rzeczowych zasądzenia odsetek umownych w wysokości 200 % odsetek ustawowych, które nie zostały objęte zabezpieczeniem hipotecznym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda jedynie kwoty 614 485,74 zł tytułem należności głównej, oddalił zaś żądanie zasądzenia odsetek umownych z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia , z uwagi na fakt, iż nie były one objęte ustanowioną przez pozwanych hipoteką.

Konsekwencją powyższej zmiany było także odmienne rozstrzygnięcie o kosztach procesu, o których sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozliczenia.

Powód dochodził w niniejszej sprawie kwoty 614 486 zł tytułem należności głównej oraz 1 075 626,45 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, które także wchodziły w zakres przedmiotu sporu jak i zaskarżenia , gdyż

nastąpiła zmiana ich charakteru prawnego z należności okresowej na kwotę poddaną oprocentowaniu czyli kapitał (patrz postanowienie SN z 28 XI 2008 r. V CZ 78/08). Łącznie zatem z dochodzonej kwoty 1 690 112 zł jego powództwo zostało uwzględnione w 36,36 % . W takiej części powód wygrał sprawę w postępowaniu pierwszo instancyjnym. W związku z powyższym powodowi należał się zwrot kosztów w kwocie 30 725 zł ( opłata sądowa od uwzględnionej części roszczenia) plus 36,36 % z 7200 zł poniesionych tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego tj. łącznie 33 342,92 zł.

Pozwani, którzy wygrali proces w 63,64% ponieśli koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7200 zł, czyli należał im się zwrot kwoty 4582,08 zł.

Po wzajemnym potrąceniu kosztów procesu pozwani zobowiązani byli zwrócić powodowi kwotę 28 760,84 zł..

Pozwani wygrali postępowanie apelacyjne w 63,64 % , poniesione przez nich koszty procesu to 5400 zł z tytułu wynagrodzenie pełnomocnika i 1000 zł opłaty od apelacji, łącznie zatem 6400 zł x63,64 % = 4072,96 zł. .

Koszty powoda to 5400 zł wynagrodzenie pełnomocnika x 36,36 % to 1963,44 zł.

Po wzajemnej kompensacji tychże kosztów należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2109,52 zł.

Niezależnie od powyższego powód został obciążony opłatą sądową od pozwu ( którą powinien był uiścić wnosząc pozew) i od apelacji ( od której pozwani zostali zwolnieni ponad 1000 zł , art. 113 ust 1 u.k.s.c.) , liczoną od tej części powództwa, która została oddalona tj. od kwoty skapitalizowanych odsetek umownych 1 075 626,45 zł, która to opłata wyniosła 53 781 zł, z tym, że opłata od apelacji należna na rzecz Skarbu Państwa zostało obniżona o kwotę 1000 zł uiszczoną z tego tytułu przez pozwanych.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.